

Arrest

nr. 307 875 van 5 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 11 oktober 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 18 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Khalakhel, regio Kuz Bahar, district Khogyani, in de provincie Nangarhar. Uw vader was lid van de Afghan Melat partij en gaf les over vrouwenrechten op een school. Zo'n zes jaar voor uw vertrek kwam hij niet meer terug van de school. Later waren er geruchten dat uw vader ontvoerd en gedood werd door de taliban. Uw broer S. A. M. (O.V.: x.xxx.xxx) was gedurende anderhalf jaar lid van de lokale politie. Hij kreeg bedreigingen en verliet daarom het land. Op 24 september 2019 diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 september 2020 werd hij erkend als vluchteling. U ging tot aan de machtsovername in augustus 2021 naar school. Na de machtsovername werd u door de taliban verplicht om te stoppen met school en naar de madrassa te gaan. Hier kreeg u koranlessen van qari S. A. Na vijftien of twintig dagen werd u samen met vijftientwintig andere familieleden van voormalig overheidspersoneel verplicht om tevens te luisteren naar speeches door N., een andere lesgever. Tijdens deze speeches werd er slecht gesproken over vrouwenrechten. Daarnaast werd er gesproken over de jihad en zelfmoordaanslagen. Na vijf maanden werd S., een vriend van u, meegenomen door de taliban en verdween hij. U heeft sindsdien geen informatie meer over hem. Rond deze periode, na vijf of zes maanden, kwam u erachter dat mensen verdwenen en ingezet werden voor zelfmoordaanslagen. Na zeven of acht maanden in de madrassa werd ook u uitgekozen voor een zelfmoordaanslag. Toen besloot u om de madrassa te verlaten. Drie of vier dagen later zag u S. A. die u vroeg om terug te keren naar de madrassa. U antwoordde dat hij u mocht verwachten. De volgende dag, op vrijdag, ging u om boodschappen en kwam hem weer tegen. Hij vroeg u opnieuw om naar de madrassa te komen waarop u opnieuw uw komst naar de madrassa bevestigde. Twee dagen later werd u door vier onbekende mannen gearresteerd en naar de madrassa gebracht. Daar werd u geslagen en maakten de mannen duidelijk dat zij de moordenaars van uw vader waren. Ook vroegen zij om uw broer aan hen te presenteren. Ze lieten u nog diezelfde dag gaan omdat ze overtuigd waren dat u dit keer wel terug zou gaan naar de madrassa. Toen u echter thuis kwam, besloten uw maternale oom en moeder dat u meteen moest vertrekken. U verliet zo'n zeven of acht maanden na de machtsovername in augustus 2021 het land en kwam na een reis van ongeveer zes maanden toe in België op 11 oktober 2022, waarna u op 12 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek kwamen de taliban nog zo'n drie tot tien keer langs bij u thuis. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u net zoals uw vader gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer in kopie: uw taskara; de taskara van uw ouders; een werkdocument van uw broer; de lidkaart van uw vader voor de Afghan Melat partij; en acht foto's van uw familieleden (uw moeder, jongere broer en zus) en uw woonst in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over uw beweerde identiteit. Zo kon u geen origineel identiteitsdocument voorleggen. Bovendien legt u warrige verklaringen af over het verlies van uw taskara. Zo valt het op dat waar u op het CGVS de afwezigheid van het origineel verantwoordt door te stellen dat deze verloren raakte bij de post (NPO, p. 3), u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog vermoedde dat u uw taskara achterliet in een centrum (Verklaring DVZ, vraag 26). Dienaangaande kan nog aangestipt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. De waarde van de door u voorgelegde taskara is bijgevolg bijzonder relatief, temeer daar het louter een kopie betreft, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Daarnaast kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw aankomst in België verklaarde u geboren te zijn in 2006 (zie NBMV-fiche, p. 1; Verklaring DVZ, vraag 4) en beweerde u zodoende minderjarig te zijn. Er werd echter twijfel geuit over uw leeftijd en na het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 19 oktober 2022, werd uw leeftijd vastgesteld op drieëntwintig jaar. Dit is een minimum leeftijd daar uw werkelijke leeftijd volgens de test waarschijnlijk nog hoger ligt. Dit in acht genomen was u aldus wel degelijk reeds erg geruime tijd meerderjarig bij uw aankomst in België. Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en aldus bewust verklaarde minderjarig te zijn. De rechtvaardiging van uw advocate dat u een lagere leeftijd opgaf bij aankomst in België uit noodzaak (NPO, p. 25) gaat niet op daar u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud ingaat tegen het objectieve leeftijdsonderzoek en volhardt dat u jonger, zo'n negentien of twintig jaar oud - bent (NPO, p. 3). Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek, verwijst u slechts naar de beambte die de taskara opstelde en uw leeftijd noteerde (NPO, p. 24). Dat de leeftijd op uw taskara niet in lijn ligt met de leeftijd die uit het leeftijdsonderzoek naar voren komt, doet dan ook bijkomend ernstig twijfelen aan deze

taskara. Het hardnekkig vasthouden aan een opmerkelijk lagere leeftijd – het gaat hier over een verschil van ten minste zeven jaar - ondanks het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in België zet bovendien uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling. Deze vaststellingen met betrekking tot uw leeftijd en uw taskara besluiten dat er ernstig voorbehoud geplaatst dient te worden bij uw identiteit en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid ten zeerste. Dit maakt bovendien dat er niet zonder meer geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taskara's die u neerlegde, daadwerkelijk aan uw ouders toebehoren.

Dit maakt dat er niet zonder meer geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u S. D. bent, de broer van S. A., wiens werkdocument voor de lokale politie u neerlegde noch aan uw bewering dat u de zoon bent van S. S., waarvan u een lidkaart van de Afghan Melat partij voorlegde (NPO, p. 6). Dit maakt dan ook dat er reeds voorbehoud dient geplaatst te worden bij uw bewering dat u gerekruteerd werd aangezien u deze rekrutering koppelt aan de tewerkstelling van uw vermeende broer S. A. (NPO, p. 7, 8, 9, 12, 17 en 20). Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

EUAA	Country	Guidance	Afghanistan	van	januari	2023
https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023						

blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uw (vermeende) broer S. A. werd in België erkend als vluchteling omwille van zijn profiel als zijnde lokale politieagent. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

U haalt geen (geloofwaardige) vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde op het vertrek van uw broer. U verklaarde weliswaar dat de taliban nog informeerde naar uw broer maar u heeft geen flauw idee heeft hoe vaak de taliban vroegen om uw broer te presenteren en u weet evenmin wie over hem kwam navragen (NPO, p. 8). U kent zelfs geen enkel lid van de taliban (NPO, p. 8). Indien de taliban daadwerkelijk naar uw broer kwam informeren en jullie hierdoor vreesden voor de taliban kan immers verwacht worden dat u meer concrete informatie hieromtrent kan verschaffen. U toont bijgevolg niet aan dat u in geval van terugkeer problemen zou hebben om deze reden.

Voorts bent u er niet in geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat u in de madrassa geïndoctrineerd werd als voorbereiding op een zelfmoordaanslag. Vooreerst komt het erg bevreemdend over dat de lesgevers jullie reeds na vijftien of twintig dagen (NPO, p. 15 en 16) zouden voorbereiden op zelfmoordaanslagen. Daarvoor kregen jullie naar eigen zeggen enkel koranlessen als indoctrinatie om vervolgens via speeches voorbereid te worden op zelfmoordaanslagen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 9, 11, 14 en 16). Dat iedereen, ongeacht zijn ideologische affiniteit met de taliban, vrijwel meteen onderricht kreeg in zelfmoordaanslagen is zeer onwaarschijnlijk. Evenzo lijkt het weinig productief om nog niet of nauwelijks geïndoctrineerde personen vrijwel direct op de mogelijkheid van een zelfmoordaanslag te wijzen. Voor het plegen van een zelfmoordaanslag is immers een aanzienlijke portie overtuiging en toewijding nodig. Het vrijwel onmiddellijk onder de aandacht brengen dat van (een aantal van) de aanwezigen een zelfmoordaanslag verwacht wordt, lijkt dan ook eerder contraproductief voor het indoctrinatieproces. Daarnaast is het opmerkelijk dat u aangeeft dat A., S. A. en N. de lesgevers waren in de madrassa, maar u niet kan duiden wie onder hen de leider was van de madrassa (NPO, p. 13). U geeft voorts wel aan dat N. – een van de lesgevers – steeds speeches hield over de jihad, maar u weet niet of hij zelf ooit deelnam aan gevechten en kan ook niet weergeven of hij bij bepaalde incidenten betrokken was (NPO, p. 17). Voorts blijft u erg op de vlakte over de indoctrinatie die u onderging wanneer meermaals gepeild wordt naar de lessen in de madrassa. Meermaals gepolst naar uw favoriete soera in de koran, kan u deze niet duiden en stelt u slechts dat ze allemaal uw favorieten zijn (NPO, p. 14). Ook wanneer meermaals gepeild wordt naar uw opleiding voor de jihad en de religieuze lessen die u onderging, beperkt u zich tot het stellen dat u les kreeg over de koran en er speeches waren over het ingaan tegen vrouwenrechten, de jihad en zelfmoordaanslagen (NPO, p. 11, 17 en 19-20). Ook wanneer meermaals gepolst wordt op welke manier de lesgevers u probeerden te overtuigen, geraakt u niet verder dan dat ze beloofden dat u zeventig mensen kan meenemen naar het paradijs en daar meisjes zijn en fruit en vreugde (NPO, p. 18, 19 en 20). Dat u niet diepgaander kan verhalen welke religieuze lessen jullie kregen en wat er gedurende zeven of acht maanden (NPO, p. 5) precies gezegd werd over de jihad en hoe men u probeerde te overtuigen, is ongeloofwaardig.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het indoctrinatieproces om u voor te bereiden voor een aanslag kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de problemen die u omwille hiervan gekend zou hebben. Dat hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat uw asielrelaas op manifeste wijze ondergraven wordt doordat uw verklaringen voor de DVZ compleet tegenstrijdig zijn met uw verklaringen voor het CGVS. Zo stelde u bij de DVZ dat u uw leerkracht tegenkwam en hij zei dat u naar de madrassa moest komen. Op **een andere vrijdag** zag u hem opnieuw. **Hij bracht u naar het district waar u geslagen werd.** Toen ze 's nachts naar uw huis kwamen en vroegen waar uw broer was, besloot u het land te verlaten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS echter waren uw verklaringen helemaal anders. Zo zei u dat u uw qari eens zag en hij zei dat u naar de madrassa moest komen. Dan zag u hem een dag later, op vrijdag, opnieuw waarop hij wederom louter vroeg waarom u niet naar de madrassa kwam. De derde keer **stuurde de qari** overdag **vier onbekende mannen naar u thuis, ze namen u mee naar de madrassa en sloegen u.** Daarna ging u naar huis en verliet u het land (CGVS p. 7, 21, 22).

Dat uw verklaringen voor de DVZ en het CGVS dermate uit elkaar staan is niet aannemelijk gelet op het feit dat de ambtenaren uw verklaringen nauwgezet noteren, deze verklaringen aan u voorgelezen werden en u zelf aangaf dat de uiteenzetting van de feiten correct genoteerd werd (NPO, p. 2). Het loutere feit dat uw opeenvolgende verklaringen niet met elkaar overeenkomen doet dan ook op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aangezien u er niet in bent geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat de taliban erop gebrand zijn om u te rekruteren en in te zetten voor een zelfmoordaanslag, is het eveneens ongeloofwaardig dat de taliban na uw vertrek nog naar u op zoek waren. Dit wordt bevestigd door het feit dat u ook tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals tegenstrijdig bent over het moment waarop de taliban na uw vertrek bij u thuis langskwamen. Zo stelde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nog dat de talibanleden zo'n drie of vier keer langskwamen na uw vertrek (NPO, p. 7). Later stelt u evenwel dat de taliban zo'n tien keer langskwamen (NPO, p. 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u bedoelde dat ze over u kwamen vragen, maar de qari ook over uw broer kwam vragen (NPO, p. 23), hetgeen op geen enkele manier de tegenstrijdigheid verschoont temeer daar u eerder had verklaard dat u geen flauw idee heeft hoe vaak en door wie er naar uw broer gevraagd werd. Daarenboven zei u eerder dat de laatste keer enkele maanden geleden was (NPO, p. 7), waar u later zegt dat het laatste bezoek slechts een maand geleden was (NPO, p. 23). U blijft bovendien het antwoord schuldig wanneer gepolst wordt wie er aan de deur kwam en met hoeveel zij waren (NPO, p. 23). U weet ook niet of ze overdag of 's avonds kwamen en zelfs niet of de taliban ooit binnenkwamen (NPO, p. 23). Bovenstaande vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw problemen met taliban.

Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er sinds de machtsovername geen gevallen meer bekend zijn van gedwongen rekrutering door de taliban (zie EUAA, Afghanistan, country focus, december 2023). Deze vaststelling ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Aangaande de moord op uw (beweerde) vader, dient opgemerkt te worden dat hieruit geen beschermingsnood in uw hoofde afgeleid kan worden. Zo dient benadrukt te worden dat uw vader volgens uw verklaringen zo'n zes jaar voor uw vertrek verdween (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; Verklaring DVZ, vraag 13; NPO, p. 4 en 9). Nadien bleef u wonen in een gebied dat volgens u onder controle was van de taliban (NPO, p. 6), waaruit op geen enkele manier blijkt dat uw leven dermate onmogelijk werd gemaakt. Meermaals gepeild welke problemen u ondervond omwille van de activiteiten van uw vader, blijft u bovendien erg warrig en oppervlakkig om vervolgens te stellen dat u in de madrassa benaderd werd hierover (NPO, p. 8). Aangezien er geen geloof kan gehecht kan worden aan uw problemen in de madrassa is het eveneens ongeloofwaardig dat u daar aangesproken zou geweest zijn. Voorts haalt u geen persoonlijke bedreigingen aan uw adres aan waardoor niet aangenomen kan worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de activiteiten van uw vader gevisieerd zal worden.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De acht foto's van uw familieleden (uw moeder, jongere broer en zus) en uw woonst in Afghanistan houden ten slotte geen verband met uw problemen in Afghanistan of de redenen waarom u vreest om terug te keren naar uw land van herkomst. Opmerkelijk is bovendien dat u geen enkele foto van u met uw (beweerde) vader en/of broer in Afghanistan neerlegt. Betreffende de overige opmerkingen van uw advocaat kan er opgemerkt worden dat deze in rekening werden gebracht in bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Hij werpt op dat de verwerende partij *in casu* verkeerdelijk stelde dat zijn problemen met de taliban niet aannemelijk beschouwd kunnen worden en dat de verwerende partij bovendien naliet de problemen die hij intussen zou kennen omwille van zijn reis naar Europa ernstig te beoordelen. Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op zijn identiteit, de problemen omwille van de werkzaamheden van zijn vader en broer, zijn persoonlijke problemen met de taliban en zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus en hij bespreekt hierbij zowel de socio-economische en humanitaire, alsook de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- kopie administratief dossier, waaronder notities persoonlijk onderhoud, van dhr. S. A. M. (stukken 3 en 4);
- brief van dhr. S. A. M. van januari 2024 (stuk 5);
- medische aanvraag tot verwantschapsonderzoek (stuk 6);
- beslissing en medisch verslag leeftijdsonderzoek verzoeker (stukken 7 en 8);
- vier e-mails van dhr. G. A., sociaal assistent centrum 'S.-O.' (stuk 9).

2.2.2. Op 22 april 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

2.2.3. Op 22 april 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd de resultaten en het verslag van een verwantschapsonderzoek van 11 maart 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn

bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit en afkomstig uit de provincie Nangarhar, vreest bij een eventuele terugkeer naar zijn land en regio van herkomst gedood te zullen worden door de taliban. Zijn vader, die lid was van de Afghan Melat partij en les gaf over vrouwenrechten op een school, werd ontvoerd en vermoord door de taliban. Zijn broer, S. A. M., was gedurende anderhalf jaar lid van de lokale politie, kreeg bedreigingen van de taliban en verliet daarom Afghanistan. Op 8 september 2020 werd verzoekers broer in België erkend als vluchteling. Na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 werd verzoeker verplicht te stoppen met school en moest hij naar de madrassa gaan waar hij koranlessen kreeg. Samen met vijftientig andere familieleden van voormalig overheidspersoneel werd hij verplicht tevens te luisteren naar speeches waarin er slecht gesproken werd over vrouwenrechten en waarin de jihad en zelfmoordaanslagen werden gepredikt. Na zeven of acht maanden werd verzoeker in de madrassa uitgekozen voor een zelfmoordaanslag, waarna hij besloot de madrassa te verlaten, waarop hij door onbekenden gearresteerd werd en terug naar de madrassa gebracht werd. Verzoeker werd toen geslagen en er werd hem duidelijk gemaakt dat het ging om de moordenaars van zijn vader, die hem ook vroegen om zijn broer aan hen te presenteren. Nadien slaagde verzoeker erin Afghanistan te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er, gelet op weerhouden ernstige twijfels over verzoekers beweerde identiteit en leeftijd, niet zonder meer geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat hij de broer is van S. A. M., wiens werkdocument voor de lokale politie hij neerlegde, noch aan zijn bewering dat hij de zoon is van S. S., van wie hij een lidkaart van de Afghan Melat partij voorlegde. Op grond van deze vaststellingen werd door de commissaris-generaal een voorbehoud geplaatst bij verzoekers bewering dat hij gerekruteerd werd door de taliban aangezien hij deze rekrutering koppelt aan de tewerkstelling van zijn vermeende broer S. A. M. (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-9, 12, 17 en 20).

De Raad stelt vast dat bij het verzoekschrift een kopie van een deel van het administratief dossier, waaronder de notities van het persoonlijk onderhoud, van de heer S. A. M. gevoegd is, alsook een brief van deze persoon en een medische aanvraag tot verwantschapsonderzoek tussen betreffende persoon en verzoeker. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt onder meer dat de heer S. A. M. op 24 september 2019 verzocht om internationale bescherming, dat hij in de ‘verklaring DVZ’ d.d. 3 juni 2020 bij naam melding maakte van verzoeker als zijnde de oudste van zijn twee broers, met een leeftijd van vijftien jaar, en dat hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 18 augustus 2020 met naam en leeftijd melding maakte van verzoeker als zijnde zijn broer. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van de heer S. A. M. blijkt verder dat hij uitgebreid bevraagd werd over zowel zijn werkzaamheden als lid van de lokale politie als over het profiel en de activiteiten van zijn vader die lid was van de Afghan Melat partij en die door de taliban ontvoerd en vermoord werd. Wanneer de verklaringen van verzoekers broer in 2020 en die van verzoeker in 2023 bij het commissariaat-generaal naast elkaar gelegd worden, blijkt hieruit afdoende overeenstemming voor wat betreft het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vermoorde vader en dat van zijn broer.

Bij de op 22 april 2024 neergelegde aanvullende nota van verzoeker worden de resultaten en het verslag van een op 11 maart 2024 door het UZ Antwerpen gevoerd verwantschapsonderzoek gevoegd. Uit dit verwantschapsonderzoek komt naar voren dat de waarschijnlijkheid dat verzoeker en de heer S. A. M. dezelfde moeder en vader hebben werd vastgesteld op 99,9999711369%. Aldus stelt de Raad vast dat niet langer getwijfeld kan worden aan verzoekers volgehouden en door de verwerende partij, ook na de neerlegging van de stukken bij het verzoekschrift, niet geloofde bewering dat de heer S. A. M. zijn broer is.

In het rechtsplegingsdossier is geen beslissing terug te vinden van het commissariaat-generaal inzake het op 24 september 2019 ingediende verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer. De Raad stelt

evenwel vast dat in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk wordt gesteld dat de heer S. A. M. - die op basis van het thans voorliggende DNA-onderzoek wel degelijk verzoekers broer is - in België op 8 september 2020 erkend werd als vluchteling *“omwille van zijn profiel als zijnde lokale politieagent”*.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat elke beslissing over het verlenen van internationale bescherming moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van een beschermingsstatus. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt. Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, punt 48- 51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de richtlijn 2011/95/EU die stelt: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”*

De commissaris-generaal toont in de bestreden beslissing of in haar nota nergens aan, noch blijkt dat de erkenning van de heer S. A. M. als vluchteling volledig losstaat van verzoekers situatie, noch zijn er indicaties die daarop wijzen. Evenmin blijkt dat de commissaris-generaal oog heeft gehad voor de eventuele gevolgen van deze erkenningsbeslissing op de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitging van de foutieve aanname dat aan verzoekers voorgehouden verwantschap met zijn broer, alsook vader, niet zonder meer geloof kon worden gehecht en dat zij ten onrechte de stukken, documenten en foto's, die in dit verband door verzoeker werden neergelegd, als ongeloofwaardig afdeed. Bijgevolg getuigt de gevolgtrekking van de verwerende partij dat er daardoor reeds een voorbehoud geplaatst diende te worden bij verzoekers bewering dat hij gerekruteerd werd aangezien hij deze rekrutering koppelt aan de tewerkstelling van zijn vermeende broer S. A. M. niet van zorgvuldig onderzoek en dit los van de al dan niet gegronde bedenkingen in verband met verzoekers beweerde identiteit en leeftijd. Indien de verwerende partij het dossier van verzoekers broer S. A. M. zou hebben geraadpleegd, dan zou hieruit *prima facie* naar voren zijn gekomen dat de verwantschap en de verklaringen over het profiel van de vader en van verzoekers broer aannemelijk overkwamen en dat de dossiers met elkaar verbonden waren. Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij een vrees voor de taliban koppelt aan het algemene profiel van zijn familie, die door de werkzaamheden van zijn broer en vader als anti-taliban wordt beschouwd.

De verwerende partij stelt, onder verwijzing naar algemene informatie, dat familieleden van personen die tot het ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Geoordeeld wordt dat het loutere feit familielid te zijn van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood in bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Op grond van meerdere elementen besluit de verwerende partij dat verzoeker er niet in slaagt de problemen van hem en zijn familie met de taliban aannemelijk te maken. Gelet op de erkenning van verzoekers broers als vluchteling kan de niet-aannemelijkheid van de problemen van zijn familie met de taliban op het eerste gezicht reeds niet worden aangenomen.

Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten in het verleden benadrukt de Raad alleszins dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Gelet op het nieuwe aangevoerde relevant en ernstig element waaruit blijkt dat de broedersbandschap tussen verzoeker en de heer S. A. M. met meer dan 99% zekerheid wetenschappelijk is vastgesteld en verzoeker aldus familie is van iemand met een profiel dat luidens de bestreden beslissing noopte tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, dringt een nader, toekomstgericht onderzoek zich op.

Aangezien verzoekers persoonlijke vervolgingsfeiten in wezen werden beoordeeld vanuit de premisse dat zijn verwantschap met zijn broer (en vader) niet vaststond, dringt een nader onderzoek zich op. De afstammingsband tussen verzoeker en S. A. M., die heden vaststaat, kan niet zomaar van de hand worden gedaan door te verwijzen naar de overige motieven in de weigeringsbeslissing, zonder deze motieven te heronderzoeken en de eerder vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden te herbekijken in het licht

van deze op heden vaststaande afstammingsband, verzoekers specifieke omstandigheden en de actuele en objectieve landeninformatie.

Zelfs indien verzoeker niet aannemelijk zou maken in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, kan er heden in het licht van de actuele situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Door verzoeker worden in het verzoekschrift en de aanvullende nota alsook ter terechtzitting verder elementen aangebracht die een grondig onderzoek rechtvaardigen naar het risico bij terugkeer, gelet op het profiel van verzoeker als zijnde familielid van een lokale politieagent die reeds geruime tijd erkend is als vluchteling en in het Westen verblijft (en van een lid van de Afghan Melan partij) en gelet op de omstandigheden en invulling van verzoekers leven tijdens zijn verblijf in België en elementen van (toegeschreven) verwestering en de eventuele impact van dit alles samengenomen op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de actuele objectieve landeninformatie, die door beide partijen wordt bijgebracht en de daarin geschetste risicoprofielen. De heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, werden door de taliban, de huidige *de facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd.

De Raad is ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

Gelet op de vaststellingen in wat voorafgaat, die geen blijk geven van een afdoend en zorgvuldig onderzoek en beoordeling door de verwerende partij alsook de elementen die verzoeker aanbrengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, besluit de Raad dat een verder en gedegen onderzoek naar de vrees voor de taliban ingevolge de aangevoerde tewerkstelling van zijn broer bij de Afghaanse lokale politie, het profiel van zijn vader alsook zijn eigen profiel als terugkeerder met verblijf in Europa, zich opdringt.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming evenwel niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2023, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

V. SERBRUYNS